

Tamne noći, tamni dani

Tamne noći, tamni dani
I tinta što iz pera kapa

gasi male iskre
u mojim očima

Bože, ima li to smisla
ako od jutra do mraka

samo repovi ptica u zraku
pišu čistu poeziju

Tamno u meni
i u mojim riječima

O, noćni leptiri, obasjani
svjetlom ulične lampe

jasno čujem šapat:
crno nam se piše

Ako sam...

Ako sam svakoga dana
sve tiši i ako je moj život
prazan, a nije, hoće li ova
ugažena suha trava pod nogama
opet biti puna života i već
sutra zelena?

I ako sam sitnom kišom
isplahnuo svoje lice, ili nisam,
evo, upravo sada otvaram oči
i gledam kako sve krupnije kišne
kapi mijenjaju svoj smjer i peru
prljava stakla na prozorima.
Shvaćam poruku i dan poslije
čistim prašinu i uvlačim novu traku
u svoj zapušteni stroj za pisanje.

Uskoro će jesen, papir je na stolu,
nedostaju samo riječi, rečenice
i ona mala i šutljiva muha
na svom tajnom mjestu u kutu
na drugoj strani ove sobe.

Dušo, pričekaj zoru

Dušo, pričekaj zoru!
Neka ona sasuši ovu plijesan
i vlagu, mojih mrtvih dom.

I otvori knjigu iz koje ću
zbunjen i sve tiši spoznati
odakle smo došli i kamo idemo.

U tebi, kao u suzi siročića
kiša i snijeg, svrake i crni oblaci
u molitvi oca, u molitvi majke.

Dušo, lijepa i puna mojih misli,
pripremi se, čujem kako grlica
guče i kako tiho zvone zvona

iz bajke i zvona s crkve.
I evo, evo zore koja gasi lampu
i ruga se onome što nosim

između dva uha.

Otok

Otok okružen morem
i uzvišenim čempresima
Zvonjava zvona u daljini
s kozama i dječjim smijehom

Proza u šalici za čaj
i stih u odbačenoj konzervi
s ispljuvkom guštera

Lastavica leti za kukcima
a za repom dva ohola galeba
ostala bez daha

Suh zrak vrišti u plućima
i glumi nešto leptirasto

Samo pauk u podne
s čempresa spušta se
u moj tanjur

Ne pitam što hoće,
Smiješim se, šutim
i mirno promatram

Staro stablo masline
škripi i zgušnjava se

u moju uznemirenost

Kad se upali lampica u vrtu

Kad se upali lampica
u vrtu, otvori se duša
za liriku

Klopka za papir i olovku

A kad se ugasi lampica
u vrtu, lovim žive i lagane
kukce, ali pred sobom vidim
samo njihove tužne oči

Ustvari, nije to sasvim
obična večer

Na njezine gole grudi
uspinje se mali pauk
s namjerom da svojom
tankom niti poveže dvije
uspravljene bradavice

Halucinacija, ili ne,
idemo dalje, idemo do kraja
pjesme, ako još ima mjesta
za dugu, dugu šutnju i za
jedan tihi Ah!

Vojnik u pjesmi

Mnogi se čude i traže odgovor
na pitanje zašto je Franz Kafka
pretvorio heroja u žohara.

Meni su žohari u djetinjstvu
otvorili oči i često preda mnom
tiho umirali na štednjaku.

Ni danas, ovo tlo ispod mojih
nogu nije toga svjesno, premda
hrani mrkvu, rajčicu, krastavac,
salatu, krumpir i naše branitelje.

Živio sam sa žoharima pod istim
krovom i plakao i smijao se
u postelji od tvrde komušine.

I tako su prolazili dani
i godine i moja mladost.

A sada, ne glumac, običan sam
vojnici u pjesmi koji ne želi
biti poražen.

On kistom, ja perom

On kistom, ja perom.
On o crnoj kiši, ja o ženi
s bijelim jorgovanom u ruci.

On na platnu, ja na otpalom
lišću osjećam se lijepo.

On je veliki majstor
i radi od jutra do sutra.
Ja sam danas u gradu, promatram
sunce i malo oponašam
suncokret.

On upotrebljava isključivo
bijelo i crno, žuto i crveno,
travanjski zeleno i srpanjski
plavo i tako održava svoj
nemir na platnu.

Ja dugo spavam
i prije jutra ne otvaram prozor.
Samo dišem, dišem i zijevam, zijevam...

U podne, s tržnice stižu
kupus, grah i sve ostalo
za egzistenciju.

Nikada prije
toliko poezije!